

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
20:02	19:26	18:27	תל אביב
20:06	19:28	18:25	ירושלים
20:01	19:25	18:26	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

לנצל את חודש אלול

חודש אלול הוא חודש יקר שבו שערי שמיים פתוחים - איך ננצל אותו?

סבא מגיע!

נדמיין סבא אהוב, שמגיע מחו"ל לביקור שנתי. פעם בשנה הוא פוקד את ארצנו הקדושה, ומחלק שיקים נדיבים לכל נכדיו, תקציב לשנה הבאה - עד ביקורו הבא. כשמועד ביקורו של הסבא האהוב מתקרב - הרי כל נכד נרגש ונערך, מכין אלבום תמונות נאה, ממשפחתו, רוכש מתנה נאה, מצחצח את בגדיו לקראת הביקור החשוב...

היעלה על הדעת שמישהו יברח מהביקור השנתי של סבא? שמאן דהוא לא יחפץ להתנאות לפניו בביגוד נאה ומשובח, להוכיח לו כי ניצל כראוי את הקיצבה השנתית הקודמת, להעמיד לפניו אלבום תמונות מרגש מהנעשה והנשמע בשנה החולפת?! - הרי לשוטה גמור ייחשב! סבא בא לחלק מתנות, והנכדים נרגשים ונערכים...

זכינו שיש לנו אבא כזה. אחת לשנה הוא מופיע ביקרו, מגלה את מלכותו על העולם כולו, ומחלק קיצבה לשנה הבאה. הוא קובע איך תיראה בריאותנו, כמה נצליח להשיג את יעדינו, האם ובאיזו מידה נזכה בנחת מילדינו ומה יהא מצב הפרנסה שלנו. הוא מגיע בעוד פחות מחודש, ביום ראש השנה, אז נקבל את השיק השנתי...

זה בדיוק הרגע להתכונן, להיערך. להכין לאבא האהוב את אלבום התמונות השנתי, ולהשלים בזריזות פערים שנחסרו הימנו. לנקות ולצחצח את הבגדים שהוכתמו בעבירות, ולהוכיח לאבא שעשינו שימוש נכון ונבון בקיצבה השנתית שהעניק לנו בשנה שעברה. שלקחנו את שנת החיים שניתנה לנו, כולל העובדה שברחמי הרבים ניצלנו מהמגיפה הפוקדת את העולם, ומינפנו את השנה הזו לשנה בה עשינו את רצונו, התקדמנו לכיוונו, פעלנו לעשות לו נחת!

(הרב אשר קובלסקי)

ואשובה אליכם - התחילו את מקצת הדרך ואשובה אליכם, הבא לטהר מסייעין אותו.

עוד אומר רבי יעקב אבוחצירה זיע"א, כל מה שאדם נופל בעבירות כי הוא מרגיש "מה אני, אני שום דבר, אני כלום" וזה אסון גדול, כי כל יהודי שבעולם הוא בשרשו גבוה מעל גבוה בעולמות העליונים, כל יהודי עושה רושם בשמים, בכל דיבור שלו בכל תנועה ובכל מחשבה. כל אחד צריך לדעת כי הוא ענק.

"כל היוצא מפיו - יעשה" דרשו חכמים כל דיבור של יהודי, כל היוצא מפיו - יעשה! כל דיבור עושה רושם בשמים, "ואשים דברי בפין ליטוע שמים, וליסוד ארץ" לכל דיבור של יהודי יש כוח של בריאה, כל דיבור שאתה מדבר למטה אתה פועל למעלה.

אומר רבי יעקב אבוחצירה "כי תצא" - תצ"א ראשי תיבות ת'בנית צ'לם א'לוקים, אם תזכור תמיד ותדיר יהיה נגד עיניך דבר זה שאתה גדול ואתה לא פשוט, אתה תבנית צלם אלוהים ואם תחשוב את זה ותדע את זה אז ונתנה ה' אלוהיך בידך!!

יש אנשים שחושבים אני חילוני לי זה מותר, יהודי הוא יהודי לעולם, אם גם אם יתנצר רח"ל עדיין יתבעו אותו על כל עבירה ועבירה על ברכת המזון ועל קריאת שמע, יהודי זה עסק לעולם. כתוב בזה"ק שיהודי שמחלל שבת אין לו חלק בעם ישראל, והיינו שיש לו דינים כמו גוי שלא מצטרף למנין ויינו יין נסך ולא עולה לספר תורה ואסור לבשל עליו ביום טוב, אבל הוא נשאר יהודי לכל דבר ויענש על כל חילול שבת קטן כגדול, על נטילת ידים ועל הפסד תפילה, אין ויתורים! אתה תשלם טבין ותקילין על כל דבר קטן וגדול! כל האומר הקב"ה ותרו יותרו חיו, מי שאומר שהקב"ה מוותר חיו הפקר. אין אצלו ויתורים ואין משוא פנים.

רק אם אדם עושה תשובה - ה' סולח לו ומרחם עליו ומחל לו, אבל אם לא עשה תשובה אין הקב"ה סולח. אין משא פנים. בראש השנה כולם עומדים בדין, גם ל"ו הצדיקים הנסתרים עומדים בדין. משפטו יתברך אמת, מי שעשה עברה ישלם עליה! שנזכה לנצל את חודש אלול כראוי, שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

חודש אלול שמיים פתוחים, יש סייעתא דשמיא, תארו לעצמכם המלך פתח את שערי הארמון וכולם רשאים להכנס, יש שמגיעים עד כסא הכבוד ממש, יש כאלה שמתקרבים לאמצע האולם, יש כאלה לשער הכבוד, יש כאלה לפרוזדור יש כאלה בשער ויש כאלה בחוץ. יש שמתקרבים ויש שבכלל לא זזים. הקב"ה נתן לנו את כל האפשרויות לשוב אליו אני לדודי - מי לא רוצה שנה טובה, שנה של בריאות, שנה של נחת, מי לא רוצה שנה בלי בעיות וצרות, מי לא רוצה שנה של הרווחה בלי חובות. לכל אחד יש הורים אחים רעיה ילדים ומשפחה, וכולנו ערבים זה לזה, מי יודע כמה יכול אדם להציל את משפחתו ואת עצמו מהסכנה בזכות התעוררות התשובה ותיקון עצמו, בזכות שיצא מהאדישות בחודש הנשגב הזה ותפס את עצמו מי יכול לדעת כמה הציל בזה. כמו שאמר הרב לסרי לאחר שנפטר בנו בטביעה לפני כמה שנים, אמר אז הרב לסרי שליט"א, שאילו היה יודע איזה רמז על דין שקיים על מי מהמשפחה שלו היה קורע את השמים בתפילות ובקבלות ובתיקונים היה מנענע שערי שמים ולא מרפה.

שערי שמים פתוחים - לא ננצל את זה? הבורא עולם מתקרב אלינו ויש את כל הסייעתא דשמיא להטהר ולהתקדש. אם לא ננצל את זה הרי זה נורא ואיום.

אומר רבי יעקב אבוחצירה ע"ה שהעושה תשובה בחודש אלול אין רשות לשטן לקטרג עליו. בכל השנה יכול השטן לקטרג אבל בחודש אלול אין השטן יכול לקטרג עליו!

בפרשה זו קוראים בפסוק "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנה ה' אלוהיך בידך ושביט שבי" שואלים הספרים מה הפירוש כי תצא למלחמה, היה לכתוב לכתוב "כי תלחם" אין בתורה מילה מיותרת, אם נלחמים פשיטא שיוצאים. התורה מרמזת על יציאת האדם למלחמת היצר. אומרים רבותינו "כי תצא" - רק תצא תתחיל להלחם איתו, תראה לי שאתה רוצה להלחם בו, שאתה רוצה להתגבר עליו, תראה לי שאתה רוצה להתקדש ולהטהר - ואז אם יצאת אז ונתנה ה' אלוהיך בידך!

כמו שאמרו חז"ל פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח פתחו של אולם. שובו אלי

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

חיים על תנאי

שאני מתפלל כאן. יש כאן מספיק בתי כנסת שלא מחמירים כל כך".

בשבת הבאה כבר עמד האברך בבית דין של מעלה.

בשעת ההלוויה ניגש ראש ישיבה לצדיק והציע לו בדרך ארץ שאולי יאמר בפה מלא שהוא מוחל וסולח למנוח. ענהו המקובל: "אין לי מה לסלוח לו. לא נפגעת ולא הקפדת. זה היה בינו לבין השולחן ערוך, והשם הטוב יכפר בעדו".

הסיפור קרה לפני קרוב לשלושים שנה. למה

נזכרו עכשיו בסיפור זה? היתומים

הקטנים והצעירים גדלו, ברוך ה',

והקימו בתים טובים בישראל.

הנכד שנושא את שמו של הסבא

המנוח ז"ל סובל מאוד בענייני

הפה. קשה לו להסתכל בסידור

ולהוציא את מילות התפילה,

הוא גם מתנגד לכל מה שאומרים

לו, לא משתווה עם ההורים

והמחנכים. באופן כללי הוא בחור חביב

ונחמד, עד שנותנים לו הוראה מפורשת לעשות

משהו. בני המשפחה פנו ברגש לרב לקו השגחה

פרטית וביקשו לערוך מעמד של בקשת מחילה

מהרב המקובל זצוק"ל, בשם המנוח, בתפילה

שיעתיר ממרומים לישועת הבחור שיצא

מאפילה לאורה. מלבד זאת ביקשה המשפחה

לפרסם את הסיפור למען נתחזק כולנו בעניין

השתיקה בעת התפילה, ותהיה התעוררות זו

לזכות הבחור היקר, וישועה קרובה לבוא, אמן.

"זו השבת האחרונה שאני מתפלל כאן, יש מספיק בתי כנסת שלא מחמירים כל כך..."

המתים, והצדיק ענה: "אין כאן נס ומופת. זאת הלכה מפורשת בשולחן ערוך בהלכות תפילה קכד בסעיף ז: "לא ישיח שיחת חולין בשעת התפילה", שיחה היא לשון יחיד, אפילו לא מילה אחת. המחבר יצא מגדרו ואף כתב: "ואם שח הוא חוטא וגדלו עוונו מנשוא וגוערים בו", וכתב באליה רבה בשם הכל בו: "אוי לאנשים שמשיחים בעת התפילה, כי ראינו כמה בתי הכנסת נחרבו בשביל עוון זה".

"דעו לכם", הסביר הצדיק בנועם לשוננו, "חז"ל אמרו שמידה טובה מרובה חמש מאות

פעמים ממידת פורענות. הזהירות

מדיבור בתפילה יש בה כח להפוך

מידת הדין למידת הרחמים.

ההפך מחוטא זה צדיק וחסיד,

וההפך מגדול עוונו זה כפרת

עוונות, וההיפך מגוערים זה

משתבחים בו. ובכן, "יש כח

בכל יהודי פשוט באשר הוא שם,

שנוהר מלדבר בשעת התפילה,

לבטל גזירות קשות ביותר".

האברך החזיק מעמד במשך עשרה חודשים,

ברוך ה', בבריאות שלמה, עד ש... בשבת אחת

התבונן הצדיק וראה שהאברך יושב ומדבר עם

שכנו כשכולם מתפללים. פנה אליו הצדיק: "מה

קרה לך היום? הפרת את התנאי?"

שאל האברך: "האם הרב מאיים עלי?"

ענהו הצדיק: "אין זה קשור אלי. זה היה התנאי

בשם השולחן ערוך, ורק את כבוד השם אני

דורש". האברך קם בפתאומיות לעיני כולם, טרק

את הדלת בחזקה ואמר: "זו השבת האחרונה

מעשה שנכנסו לאחד מזקני המקובלים לבקש שיתפלל על אברך ממתפללי בית הכנסת שלו, הנמצא במצב בריאותי קשה מאוד. כמוכן, הצדיק התפלל, ואחר כך ביקש לבקר את החולה. היה זה חידוש גדול, כי לא נהג כלל לבקר בבתי חולים.

החולה שכב על ערש דווי, מלופף בצינורות ומכשיר הנשמה, צהוב לגמרי רח"ל. הרופאים המליצו לבני המשפחה להיפרד ממנו, והנה הגיע המקובל הצדיק הישיש יחד עם שני מלווים.

הוא התבונן בכאב לב באברך המורדם ומונשם, פנה אליו ואמר לו: "האם אתה מוכן לקבל על

עצמך שלא לדבר בשעת התפילה אפילו מילה אחת? אם תקבל על עצמך לא לדבר כלל וכלל

בשעת התפילה, תחיה ותהיה בריא". הוא לא

הגיב, כמוכן. הצדיק חזר על הדברים האלו שבע פעמים ולא היתה שום תגובה.

אביו של האברך התרגש מאוד וקרא לבנו בקול גדול: "בני היקר, יש לך הזדמנות לחיות

ולהיות בריא. תן תגובה שאתה מסכים". האב

ראה את החולה מניד ראשו לחיוב ואמר לצדיק בהתרגשות שבנו החולה מסכים לתנאי.

המקובל פתח ספר קבלה עתיק מאוד, קרא קצת מתוך הספר, הניחו למראשותיו של החולה

ואמר: "בזכות שאתה מקבל על עצמך לא לדבר כלל וכלל בזמן התפילות, תקום לתחיה ותהיה

בריא ושלם". כולם ענו אמן בכל ליבם, והצדיק הישיש חזר לתלמודו.

כעבור שמונה עשר ימים - הפתעת השנה. האברך חזר לבית הכנסת כמימים מקדם בלי

סימן של מחלה וחולשה, ותהום העיני המקורבים אמרו לצדיק שזה ממש מופת ונס של תחיית

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

דברים האסורים משום סכנה

שאלה: קילפתי שומים ושכחתי מהם ועבר עליהם הלילה, האם מותר לי להשתמש בהם?

אמרו חז"ל: חמשה דברים הן שהעושה אותם מתחייב בנפשו (הוא גורם לעצמו) ודמו בראשו (נענש על עצמו, וחובת דמו נדרשת ממנו לאחר מיתתו), האוכל שום קלוף, ובצל קלוף, וביצה קלופה, וכו', שעבר עליהם הלילה וכו'. ואע"ג שהיו מונחים בסל צרור וחתום, רוח רעה שורה עליהן. אבל אם שייר בהן מעט מעיקרם דהיינו השערות שבראש השום והבצל או מעט מהקליפה שלהם, אין בזה בעיה. (נדה יז.) ולפי זה היה צריך לאסור להשתמש בשומים אלו.

אמנם כמה מהראשונים כתבו, שנהגו אצליהם שלא נזהרים בשום קלוף ובצל קלוף וביצה קלופה, שאולי הטעם משום שרוח רעה לא מצויה אצליהם או משום כתבי הקדש שעליהם מצילין. (שהיו כותבים על ביצה קלופה פסוקים ושמות וטוב לזכרון). וכתבו האחרונים, אף על פי שהראשונים כתבו זה בלשון "אולי" שרוח רעה לא מצויה, לא משום שלא ברור להם טעם זה, אלא דרך ענוה היא. וכן משמע מעוד ראשונים שהשיטו דין זה מההלכה.

אלא שבמקום אחר יש ראשונים שכתבו, שמותר לדרך (לכתחלה) ביום טוב שומין ובצלים, מפני שמפגים טעם (אם מכינים אותם מערב יום טוב, וכל אוכל שיש לו איזה פגם אם מכינים אותו מערב יום טוב, מותר לכתחלה להכין אותו ביום טוב עצמו אפילו שעל ידי הכנתו עושים מלאכות אסורות). "ושגם רוח רעה שורה עליהם, כשעבר עליהם לילה". ומבואר מהראשונים האלה שגם בזמנינו עדיין קיים החשש של רוח רעה בשום ובצל וביצה הקלופים.

ויש מהאחרונים שכתבו שמה שאסרו חז"ל שום קלוף וביצה קלופה, קשה על המנהג שלנו שאין אנו נזהרים בזה, שכמה פעמים אנו עושים סאלאט של ירקות או קישואין, וכותשים שומין ומניחים אותם בתוך הסלט, ונשארים כך כמה חדשים. וכתבו ליישב את המנהג, שמה שאסרו חז"ל שום קלוף היינו דוקא כשהוא לבדו, אבל אם הוא מעורב עם חומץ וירקות לית לן בה. ובאמת שכן כתב אחד מן הראשונים. ברם במקרה שלנו ששיני השום מונחים לבד זה לא יעזור.

והאחרונים נחלקו בשיטת הסוברים שיש רוח רעה גם בזמנינו, האם החשש הוא רק לכתחילה ובדיעבד כשנעשה כבר מעשה לא חוששים, או שמא רק באופנים או במקרים מסוימים בדיעבד מותר, ויש אומרים שאפילו בדיעבד הוא אסור.

ולמעשה נכון להזהר שלא להניח שום קלוף ובצל קלוף וביצה קלופה (לגמרי, שלא נשאר אפילו מעט מקליפתם), באופן שיעבור עליהם לילה, מפני שרוח רעה שורה עליהם, זולת אם עירב את השום והבצל הקלופים עם מאכלים אחרים, כגון סאלאט, או מעשה קדרה וטיגון, שעל ידי תערובת אין לחוש. ומכל מקום בדיעבד אין לאסור אפילו בלי תערובת. (הליכות עולם עמ' ח"ז עמ' ריד)

שאלה: מים שנמצאים בקומקום חשמלי כל הלילה, האם אפשר להשתמש בהם?

חז"ל אמרו: חמשה דברים הן שהעושה אותם מתחייב בנפשו ודמו בראשו וכו' והשוותה משקים מזוגים (יין מזוג במים) שעבר עליהם הלילה. והוא שלנו בכלי מתכות. וכלי נתר (עשויים מאבן רכה מאד) דינם ככלי מתכות. (נדה יז. וכנ"ל בתשובה הקודמת)

יש מי מהאחרונים שכתב, וכן לא ישתה משקין מזוגין שעבר עליהם הלילה אחר שנמזג במים והוא שלנו בכלי מתכות או כלי נתר. והוסיף בסוגריים, "ואין צריך לומר מים עצמן שעבר עליהם הלילה בכלי המתכות".

וכתבו האחרונים שמנהג העולם להקל בזה, ונתנו טעם לזה שיש כאן רוב צדדים להגיד שאין בזה סכנה, שהרי ספק אם מים בכלל האיסור להשוות אותו כל הלילה וספק אם יש רוח רעה כיום, ובסכנה סגולית אפשר לסמוך על זה לכתחלה, ובפרט שכן המנהג.

למעשה: נהגו להקל לשתות מים (מכוסים) שעבר עליהם הלילה.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

מילה טובה לכל אחד

כל אחד רוצה להרגיש מיוחד, להרגיש 'מישהו' או 'משהו', ואף אחד לא אוהב להרגיש כלום/ניק' או עוד אחד מתוך... כך בראנו הבורא ברוך הוא. זה מה שמדברך את כולנו לפעול ולעשות, וזה מה שגורם לנו לעבוד על עצמנו, להגיע להישגים ולהרגיש מוערכים.

זה גם מה שעומד מאחורי הצורך שלנו בחברה, המספקת לנו את ההרגשה שאנו 'שוים' משהו. התייחסות מכובדת של הזולת, מחמאות וביטויי התפעלות ממעשינו, גילויי אכפתיות, מסירות ומוכנות להקריב למעננו - כל אלה מטפחים ותורמים רבות לערך העצמי שלנו.

הצורך הזה הוא הדדי. כשם שאנו זקוקים לכל אלה מהזולת, כך הזולת זקוק לכל אלה מאתנו. אנו מעניקים ונותנים לזולת מה שהוא צריך, ובתמורה, הוא בתורו מעניק לנו מה שאנו צריכים. זוהי הדרך שבאמצעותה אנו מטפחים זה את זה, וזה מה שגורם ליצירת קשרים נפשיים והגברת האהבה בין אדם לחברו.

הבה נכיר את המושג שנקרא 'נראות'. פירושו, הסביבה רואה אותנו ושם לב אלינו. כדי להתפתח כראוי, כולנו זקוקים לכך כמו אוויר לנשימה. רק על ידי היותנו 'נראים' אנו מקבלים עידוד, וזה מה שמדברך אותנו לפעול ולעשות, להמשיך ולהתפתח כראוי למרות הקשיים והמכשולים שאנו פוגשים בדרך.

במקרים רבים של בעיות רגשיות אני מנסה לברר: מי התפעל ממך בילדותך? מי מתפעל ממך היום? וכמעט תמיד זה קולע. להמחשה אביא את המקרה הבא: אליהו, אברך יקר בגיל שלושים וחמש, הגיע אלי עם תלונה שהוא מרגיש ריקנות אימה בחייו. מעל פני השטח לא בלטה כל סיבה לכך: אברך שיושב ולומד בהתמדה, עסוק כל כולו בעבודת ה' ומחנך את ילדיו לתפארת, ועדיין אינו מרגיש טוב עם עצמו. תחושת הריקנות שהוא ביטא, הייתה לכאורה חידה.

התחלתי 'לחפור' מעט בעברו וברקע שלו, והתגלתה תמונה מכמירת לב:

בגיל חמש הוא התייתם מאמו. אביו היה עסוק עד למעלה מראש בטיירת הבית והמשפחה ברוכת הילדים. תוך זמן קצר, אביו התחתן שנית, והקים משפחה חדשה עם ילדים נוספים, ואילו אליהו גדל איכשהו 'מתחת לדראר'. אף אחד לא 'ראה' אותו ולא שם לב אליו. כשהיה מגיע הביתה מהתלמוד תורה, לא היה מי שיקבל אותו במאור פנים וישמח לראותו. איש לא התפעל כשהביא הביתה ציורים או יצירות אחרות. אביו שמח על שהוא 'ילד טוב' שאינו בוכה, מפגין או מתקוטט עם אחרים - אבל אליהו נשאר עצוב. הוא מאמין שאהבו אותו, אבל לא זכר שקיבל אי פעם בילדותו נשיות וחיבוקים, וכן לא הצליח להיזכר בשום פעולה שתצביע באמת על כך שאהבו אותו.

לא התפלאתי לשמוע שגם בשנות הבגרות הוא הרגיש שהסביבה החברתית לא מעוניינת בו. מעולם לא הרגיש שמישהו מחבב אותו במיוחד. הוא תמיד ישב בצד, היה ממושמע ועשה מה שצריך והשתדל לא להתעמת עם הסביבה. טכנית, היה לו כל מה שצריך; רגשית, הוא היה בודד וגלמוד.

דמעות עלו בעיני לשמע סיפורו העצוב, ודי מהר שנינו הבנו איך הוא הגיע למצב אומלל כזה. למרות שהוא מתנהג לעילא ולעילא ויודע להיות בעל טוב ואבא נפלא, יש בליבו 'חור' שאיש אינו יכול למלא. תנאי הגידול שלו הביאוהו למצב בו אינו מסוגל להרגיש מאושר מבחינה נפשית.

על מנת להתפתח כראוי, ילדים צריכים ש'ראו' אותם, שיתייחסו אליהם, שיעודדו אותם ויביעו התפעלות מכל צעד קטן שהם עושים ויחמיאו להם בנדיבות. זה מה שמפייח בהם את אימון בעצמם וביכולתם, ונוטע בהם האמונה שהם יכולים להצליח ולהיות מקובלים, נערכים ואהובים בעיני הסביבה. זה מה שמעודד אותם לעשות את הצעד הראשון בחייהם על אף שזה מפחיד ומרגיש מאוד לא בטוח. התפעלות ההורים וקריאות העידוד, מדרבנים אותם לקחת סיכונים.

בכדי להבין כמה עלינו להיות נדיבים במחמאות לזולת, כדאי שננסה לענות לעצמנו בכנות, כמה היינו מתאמצים לפעול ולעשות אילו הסביבה היתה מתעלמת ולא מגיבה למעשינו?! מי מאיתנו מוכן להשקיע כדי להיטיב עם רעהו, בזמן שהלה לא 'רואה' אותו ואת מאמציו ומתעלם מכל מה שהוא עושה?! אין אפוא כל פלא שמי שלא 'ראו' אותו בילדותו, גדל כמו צמח שלא השקוהו, או התייבש כמו חלה זעירה שהזנחה בצד. אדם שאינו מרגיש שיש בו מעלה או כישרון שהסביבה התפעל מהם, אין סיכוי שירגיש טוב עם עצמו. בשלב מסויים, כבר לא יעזור שניזכר להחמיא לו. ההרגל שלו להשוות על עצמו כמי שאין לו מה למכור, מתפתח לכדי ביקורתיות עצמית הפועלת כל הזמן ברקע ומרוקנת מתוכן כל מחמאה שמושמעת לאוזניו.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

העוצמה שבך יכולה להשפיע על כל העולם

התחיל להרהר בלבו במעלות הקצב, ופתאום נפלה הפתעה מרעושה, תוך כדי הרהוריו במעלות הקצב, שינה הקצב את דעתו, ומתוך התעוררות מרובה של אהבה, נפל הקצב על פני הרב, ובדמעות רבות נשק לו וביקש סליחתו. ועדיין צריך להבין את כל העסק, איך זה שמחשבה או רגש שלי יכולה להשפיע ככה על הסובבים אותי?

על כך אפשר להסביר ע"פ דברי הרמב"ן ש"הנפש עשאה הקב"ה בפירוה, וחלקה לשני חלקים. ושם החלק האחד בגוף זה והחלק השני שם בגוף אחר. והתחבר זה עם זה תתעורר האהבה הקדמונית".

עם ישראל בשורש הם גוף אחד, כולנו באנו מאדם הראשון, ועל כן – אנחנו קשורים אחד בשני, וכל פעולה פרטית שלנו משפיעה על העולם כולו, לחיוב ולשלילה!

מקובל שהגאון מוילנא הוריש לתלמידיו טובת עין וראיה טובה כל-כך מוחשית וחזקה בחבריהם, עד כדי כך שהיו יכולים לרפאות אדם ע"י ראייה והבטה עליו!

תרגיל מעשי: לאלו שיש 'שונאים': נסו לדמיין שאתם במצוקה גדולה ובא אותו השונא ומציל אתכם (נכון זה קשה, אבל אתם מסוגלים). הרגישו את לבכם הופך ממצב של שונא למצב של אוהב.

מי שרוצה לנסות העלאה בשכר (או כל בקשה אחרת): חפשו בעצמכם נקודה טובה, משהו טוב שעשיתם באותו המקום שאתם ראויים להערכה בעבורו. בזמן שתבקשו את הבקשה, תמקדו את המחשבה באותה הנקודה. תרגישו שאתם ראויים לכך, שצריכים וזקוקים לכם שם, אתם אלופים. (לא לפחד מהתשובה השלילית. נקרא בעולם הטיפול 'תרגיל הבקשה הלא שגרתית').

מתנה אותיות המתנה. תנו לדברים זמן, היו סבלניים. התגובה תגיע.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

לרגשות ולמחשבות שלנו יש עוצמות. הם כל כך חזקים עד שהם פורצים את הגבולות, מוקרנים החוצה ומשדרים את עצמם לאחרים ממש כמו בגלי הרדיו.

מסופר על המרגלים (בפרשת שלח) שכאשר נכנסו לרגל את ארץ ישראל וראו את הגיבורים הגדולים, פחדו להלחם בהם וספרו על כך למשה. הם התבטאו בלשון: "ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם" - אנחנו נחשבים בעיניהם כחגבים.

נשאלת השאלה - מי גילה להם שכך תושבי הארץ באמת ראו אותם? אלא, שנקודת המבט שלהם על עצמם היתה כך - ולכן ככה גם ראו אותם אנשי הארץ. אנחנו "ונהי בעינינו כחגבים" ואשר על כך "וכן היינו בעיניהם".

מי שמרגיש כקטן בעיני עצמו [כחגב] ממלא ישדר את תחושתו לסביבה שתקלוט את אותו ה'תדר' ותתייחס אליו בהתאם. פלא פלאים! (וכן כאשר האדם מאבד את האמונה בערכו ורואה את עצמו כחגב, חושב הוא שגם הזולת רואה אותו ככה).

אותו דבר פועל גם במחשבה. כמו שמחשבה רעה על השני מייצרת 'עין רעה' (ראה מלבי"ם שמואל ב, כד. חזו"א חו"מ ליקוטים רס"י כ"א) ככה אפשר במחשבה ובעין טובה לשנות את הזולת. אומר ר' חיים מוולוז'ין בשם רבו הגאון מוילנא (סידור הגר"א): "ואמר רבינו דבר מנוסה אם יהיו לאדם שונאים ח"ו, אם יפעל אצלו שהם צדיקים גמורים וידין אותם לכף זכות - תיכף יתהפך לבבם לאוהבים לו".

וכן הגאון אומר בעצמו ש'כל מחשבה פוגמת בהנחשב' (אגדות ברכות לא, ב) כלומר, אפילו המחשבה עושה רושם על חברו. (וכן ראינו בתורה רפב בליקוטי מוהר"ן לרבי נחמן, שכמחפשים [נבוודאי שמוצאים] נקודות טובות אפילו באדם רשע - אפשר להחזירו ע"י כך למוטב).

בספר 'מעייני החיים' (פ' קדושים דף קצא) הובא דבר מדהים: שבימי ר' חיים ניסה קצב אחד להרוג את רב העיר, וכשראה הרב שכלתה אליו הרעה מאת הקצב, התחיל להתחנן בפניו על חייו, אבל ללא הועיל. משראה הרב כך,

תיקון הנפטרים
הידוע שכתב רבי יהודה פתיה
עושה נחת רוח גדול לנפטר
ומצילו מן הדיון.
בכה התיקון לתקן את נשמת הנפטר,
להוציאו מייסוריו ולהעלותו לגן עדן.

והשוב מאד שכל אחד יעשה את התיקון לקרוביו
וזה חסד של אמת ובזכות זו הנפטר יתפלל עליו בשמים וימליץ יושר עליו.

למסירת שמות ניתן להתקשר למשרדי הישיבה 03-570-12-12